

Okolo svalnatého ramena sa jej ovíjal had. Brunhilda Milosrdná a jej duchovné zviera – zmija. To ona otráвила Olvana.

Druhú bojovníčku Lenori nepoznala. Rovnako ako Brunhilda mala na sebe čiernu rovnošatu s mosadzným golierom a chráničmi predlaktia. Na väčšine prstov sa jej trblietali kriklavé prstene. Dlhé hnedé vlasy stočené do vrkoča splývali po jej prsiach ako vyšívaný povraz visiaci z opony.

Neznáma žena lusкла prstami a do miestnosti vstúpil sluha, ktorý niesol podnos plný chleba, datlí a syra. Lenori sa prinútila, aby neprezradila, aká je hladná. Už dva dni nevidela žiadne jedlo.

Sluha položil tácku pred Lenori a opustil celu. Prísazníčka s dlhým vrkočom pristúpila k väzenkyni. „Nechceš sa najesť?“

Lenori predstierala, že podnos s jedlom nevidí. „Nie. Chcem, aby ste ma pustili na slobodu.“

Žena s vrkočom pokrútila hlavou. „Nežiadaj, čo ti nemôžem splniť,“ povedala. „No tak, daj si kúsok. Zjedz všetko. Napchaj si brucho.“ Uškrnula sa. „Prisahám, že to nie je napustené hadím jedom.“

Lenori sa tvárila nevšímavo a položila si ruky do lona. „Čo odo mňa chcete?“

„Vieme, že tvoji mladí priatelia boli v Amayi,“ povedala Prísazníčka a prehodila si vrkoč na chrbát. Potom začala chodiť po miestnosti sem a tam. Podpätky čižiem jej hlasno klopkali na zošúchanej kamennej dlažbe. „Toľko zhonu pre taký malý talizman! Deti mali šťastie, že s ním utiekli.“ Spozza drieku vytiahla červenkastý meč. Keď naň dopadlo svetlo, čepeľ sa prudko zaleskla. „Dopočuli sme sa, že plávajú

na lodi, ktorá mieri do Eury,“ povedala žena. „Čo tam je? Žeby ďalší z takzvaných darov?“

Lenori nepovedala jediné slovo a uprene hľadela pred seba.

Žena pokľakla, aby sa mohla zajatkyni pozrieť do tváre. Jej orieškové oči boli rovnako chladné ako dlažba. Potom položila svoj meč na zem tesne vedľa Lenori. Vyzeralo to, akoby chcela, aby ho Lenori vzala.

„Rozumiem, že nechceš zradiť svojich priateľov,“ povedala Prísazníčka. „Ale sú to len deti. Nemali by sa zúčastňovať na takých neľútostných bitkách. Zmiluj sa nad nimi. Ušetri ich ďalších útrap a bolesti.“

„Dvakrát zachránili svet,“ povedala Lenori. „Nemala by si ich podceňovať.“

Žena si pozorne prezerala ruky a končekmi prstov hladkala svoju zbierku prsteňov. Prsteň, ktorý mala na prostredníku, zdobili tri malé, kužeľovité trne. Prísazníčka pootočila prsteň tak, aby trne vyčnievali von z dlane. Potom sa úlisne usmiala a vylepila Lenori zaucho. Lenori vykričkla skôr od prekvapenia než od bolesti. Žena ju udrela znova, tentoraz silnejšie. Lenorino líce očervenelo. Prsteň splnil svoj účel.

„A ty by si nemala podceňovať mňa,“ precedila Prísazníčka a otočila zakrvavený prsteň do pôvodnej polohy.

Lenori pohľadom sklzla na meč, ktorý stále ležal na dlažke. Uvažovala, že ho schmatne, no potom sa zarazila. Nepochybovala, že presne na to Prísazníčka čaká, a ona jej nechcela urobiť radosť.

Žena nechala meč na zemi a vzala bochník chleba. Kúsok z neho odtrhla a strčila si ho do úst. „Vynikajúci.“ Potom